

Papp Attila Zsolt

HOLTÁG

Nem érdekled a folyót. A víz még annyira sem törődik veled, hogy kivessen magából. Alámerülök, hideg. Úgy hideg, mint amikor üres terekbe, nagy, fehérre meszelt szobákba lép az ember.

Másnap húzták ki a testet, akivel együtt voltam egyedül, tudtomon kívül, félóráig, az óriás szobányi fagyban.

A fiatalember – így gondolok rá azóta is: fiatalember, pedig a halottaknak nincs nemük, nem férfiak vagy nők, külön törzs, a világban vannak, de nem tartoznak hozzá. Nagyanyám nem asszony, hanem halott. Ahogyan én sem tartozom máshoz, mikor befogad a holtág. Megváltottam a jogot, hogy láthatatlan lehessenek, mint a holtak.

Úgy gondolok arra az ismeretlen lényre, akivel nem találkoztam akkor, mintha még most is ott lebegne valahol, beleolvadva a környező élővilágba, arccal lefelé, ahogyan

egykorvult férfiak szoktak
– ez talán őriz valamit
az önazonosságukból,
ahogyan mindig lefelé
néznek farkasszemet.

Körbeöleli a hínár,
viszi a folyó, magához
húzza a mélység, cikáznak
át kiürült vázán az
apróhalak. Mégis idegen
test, a víz még annyira
sem törődik vele, hogy
kivesse magából.

Ez rajzolja meg körvonalait
az elképzelt helyszíneléskor.

Úgy van ott, mint amikor üres,
kihült terekbe lép az ember.
Lüktet kívül minden, élő
és szenttelen: nem tudja róla,
hogy a lebomlás küszöbén
nincs a világon nála előbb.

A NŐ, AKINEK VARJAK FÉSZKELTEK AZ ARCÁN

A bőre pergamen volt,
töredezett, megrepedt lebernyeg
összefércelt sárgás maradéka,
rosszul illeszkedő darabokból
szótt rojtos szélű szőnyeg,
eresztékeiben recsegő
deszkapalánk, folt-hátán-folt

– ha volt is benne tű, csak úgy
varrhatja össze, hogy mindig
marad egy rés, egy repedés:
abba költenek a varjak.

Károgó hang, verdeső árnyak
vonulása a széteső, maszatos
nem-arcon, nem-zsákon,
nem-papíron, kirepülnek
a pengeszájából, megülnek
a maszk alul hegyesedő végén,
ahol találkoznak a vörös
csuklyaszárnyak, mint abban a
rémes velencei filmben.

Ahol ő volt, ott nem lehettem én.
Leszálltam a buszról, mikor felszállt.
Átmentem az úton, ha szembejött.
Nem ő jött, a varjak csipegették
károgva a morzsát. Ami szörnyű,
annál szörnyebb nincsen.

Ott végezte, ahol minden
erdei ember, akinek a
megmutatkozása merő
tévedés volt. Talán eltűnt
egy fa odvában, vagy derék,
erős pásztorok tettek
erőszakot rajta, sorban.

Azóta károgva beszélnek és
sárgás lett az arcuk. Én sem
riadok fel hajnalonta,
mióta tudom, hogy az el nem
követett bűnök árnyéka
a leghosszabb a földön.